Lieta Nr. 133025616
1-0256-16/10

S P R I E D U M S
Rīgā 2016.gada 2.septembrī

Rīgas rajona tiesas
tiesnese I.Siliņeviča
Rīgā, Lomonosova ielā 10, **rakstveida procesā** izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ sūdzības par 2015.gada 9.oktobra VP Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk-VP RRP KPP) priekšnieka vietnieka p.i. /valsts amatpersona/ lēmumu (*administratīvo pārkāpumu protokols Nr.PC082250*) un

k o n s t a t ē j a:

2015.gada 28.jūlijā, plkst.09:42, VP RRP KPP Patruļpolicijas pārvaldes (turpmāk - PPP) Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors Valsts amatpersona /pers. A/ noformēja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC082250 par CSN 114.punkta prasību neievērošanu, proti, par to, ka viņš 2015.gada 28.jūlijā, plkst.09:36, vadīja transportlīdzekli /TL marka/, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, sakabē ar piekabi /TL marka/, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, Rīgā pa Ziepniekkalna ielu no Rīgas pilsētas robežas Jāņa Čakstes gatves virzienā ar ātrumu 96 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h, ceļa zīmes Nr.518 "Apdzīvotas vietas sākums" darbības zonā. Ātrums fiksēts ar ātruma mērierīci "Iskra - I" Nr.I3262D. Minimālais iespējamais ātrums, aprēķinot pieļaujamo radara kļūdu, 93 km/h.

Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta LAPK 149.^{8} panta 18.daļā — *par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 41 km/h stundā līdz 50 km/h ar automobiļiem, kas velk piekabi, kravas automobiļiem, kuru pilna masa pārsniedz 7,5 tonnas, autobusiem un traktoriem, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi "Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528. ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", transportlīdzekļa vadītājam uzliek naudas sodu no 480 euro līdz 620 euro.*

2015.gada 25.augustā, saskaņā ar LAPK 149.^{8} panta 18.daļu VP RRP KPP Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja (turpmāk - SAPIB) priekšnieka p.i. /valsts amatpersona/, /pers. A/ klātbūtnē, pieņēma lēmumu lietā Nr.PC082250 piemērot /pers. A/ naudas sodu 500 *euro* apmērā. Kā apstākli, kas atbildību pastiprina norāda LAPK 34.panta otro daļu.

2015.gada 9.septembrī VP RPP KPP saņemta /pers. A/ sūdzība, kurā viņš lūdz atcelt administratīvā pārkāpuma lietā Nr. PC 082250 ar 2015.gada 25.augusta lēmumu uzlikto sodu.

2015.gada 9.oktobrī VP RRP Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. /valsts amatpersona/ pieņemto lēmumu lietā Nr.PC082250 **atstāja negrozītu**.

2015.gada 20.novembrī iesniegta un 2016.gada 30.novembrī **tiesā saņemta /pers. A/ sūdzība**, kurā viņš norāda, ka lūdz atcelt administratīvā pārkāpuma lietā Nr. PC082250 uzlikto sodu, kas atstāts negrozīts ar 2015. gada 9. oktobra lēmumu. Kā jau iepriekš tika minēts kā arī uz vietas ierakstīts protokolam klāt pievienotajam paskaidrojuma, viņam inkriminēto pārkāpumu nav izdarījis. Izskatot /pers. A/2015. gada 7.septembra sūdzību priekšnieka vietnieks /valsts amatpersona/ nav izskatījusi lietu pēc būtības, bet savu lēmumu pamatojusi tikai ar policijas pausto, bez jebkādiem pierādījumiem. Šajā sakarā kādā identiskā lietā Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 16.februāra spriedumā lietā Nr.142012209 (12.pkt. 3.rindkopa), konstatējot policistu melus, nosprieda: „... Nevienam pierādījumam nav iepriekš noteikta spēka un tas nesaista iestādi un tiesu. Tādējādi fakts, ka ziņas sniegusi valsts amatpersona, konkrētajā gadījuma Valsts policijas darbinieki, pats par sevi nenozīmē, ka šīs ziņas ir patiesas..."

Administratīvās pārkāpumu lietās pierādīšanas standarts ir augsts, proti, personas vainai jābūt pierādītai ar pierādījumiem, kas nodrošina faktu konstatāciju „ārpus saprātīgām šaubām." Konkrētajā situācijā lietas materiāli neatbilst šādam pierādījumu līmenim, jo lietā esošie pierādījumi ir pretrunīgi. Satversmes 92.pants nosaka: "Ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā. Ikviens uzskatāms par nevainīgu, iekams viņa vaina nav atzīta saskaņā ar likumu " Senāta Administratīvo lietu departaments 03.03.2009. spriedumā lietā Nr.SKA-4 8/2009 nospriedis: „Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai jāpierāda ir personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Ja persona tiek atzīta par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, lai gan lietā nav pierādījumu, kas pierādītu tās vainu, tiek pārkāpta nevainīguma

prezumpcija.”

Ja būtu kaut kādas šaubas, saskaņā administratīva procesa principu in dubio pro civis (visas šaubas par vainu ir jāvērtē par labu indivīdam) (piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 29.04.2009. spriedums Nr.P129022608,10.punkts) pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu un šaubu gadījumā risinājumam jābūt par labu indivīdam. Kādā ātruma pārkāpuma lietā 2012.gada 5.janvāra Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes lēmumā Nr.62 norādīts sekojošais: „[..] Ņemot vērā iepriekš norādīto un saskaņā ar principu, kas izriet no administratīvajām tiesībām un nosaka, ka ikvienas šaubas vērtējamas par labu indivīdam, uzskatām, ka M.E darbība CSN 114.punkta prasību pārkāpšanā nav objektīvi pierādīta." (lēmuma 2.1pp.).

Administratīvās rajona tiesas 24.05.2006. spriedumā lietā Nr.A42433505 (18.pkt. 2.rindkopa) pamatoti norādīts sekojošais: „Ja pieteicējs protokola un lēmuma sastādīšanas brīdī apstrīdēja, pārkāpuma, faktu, tad policijas darbiniekam bija nepieciešams iegūt citus pierādījumus par pārkāpumu - ar video vai foto iekārtām, liecinieku liecībām, u.tml. (atbilstoši LAPK 243.pantam.)" Diemžēl šajā lietā pierādījumu vietā protokolam pievienoti ziņojumi, kuros sniegta ieinteresēto personu sagudrota nepatiesa informācija.

Policistu ziņojums nav pierādījums un tas neko nepierāda uz tā pamata, bez papildus pierādījumiem nedrīkst sodīt. Lietai pievienotais policista ziņojums nevar tikt vērtēts kā pierādījums personas vainai vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, policistu ziņojums kā pierādījums nav minēts LAPK 243.pantā. Turklāt ziņojums tradicionāli ir tikai policistu vēlmju izklāsts par to, kā viņi vēlējās, lai būtu patiesībā noticis. Tas, ka ziņojumi mēdz būt melīgi, ir vairākkārtīgi ar spēkā esošiem tiesas spriedumiem pierādīts fakts. Žurnāla Jurista vārds (Nr.45 (692)) 08.11.2011. numurā rakstā „Vainīguma prezumpcija braukšanas ātruma režīma ievērošanas lietās" norādīts uz daudzām lietām, kur tiesa konstatējusi melīgu ziņojumu sastādīšanas faktu.

Par policijas darbinieku teikto Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 19.decembra sprieduma 12.punkta pēdējās 2 rindkopas lietā Nr. 142263211 norādīts, ka policijas darbinieka ziņojumam nevar dot priekšroku, jo ari policijas darbinieks ir ieinteresēts sniegt paskaidrojumus sev par labu.

Satversmes tiesa 2002.gada 20.jūnija spriedumā lietā Nr.2001-17-0106 secinājumu daļas 2.punkta 2.rindkopā norāda:. „Valsts pārvaldes iestādes vai augstākas amatpersonas, kas Latvijā saskaņā ar administratīvo procesu izskata personu sūdzības par uzlikto administratīvo sodu, nevar uzskatīt par objektīvām institūcijām vai amatpersonām Konvencijas 6.panta izpratnē, jo tās ir vairāk vai mazāk ieinteresētas attiecīgās lietas iznākumā."

Policija nepareizi interpretē Valsts pārvaldes iekārtas likumu. Policija atsaucas uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma (turpmāk - VPIL) 10.panta ceturto daļu, tādējādi lēmuma 4 lpp. secinot, ka nav pamata neticēt policista apgalvojumiem. Policija nez kāpēc VPIL 10.panta ceturto daļu uzdod par policista ticamības un objektivitātes prezumpciju. Patiesībā, pareizi iztulkojot šo normu, jāsecina, ka likums runā par sasniedzamo mērķi, par jābūtību, par to, ka amatpersona nedrīkst priekšplānā izvirzīt savas intereses.

It kā izdarītais pārkāpums tika fiksēts ar radaru lskra-1. Taču lietā nav nekādu pierādījumu par to, ka bija fiksēts tāds ātrums, kad tas fiksēts un pats galvenais - kam tas fiksēts. Tas, ka radars parāda kaut kādu ciparu, tas neko nepierāda. Protokolā pievienotajā jaunākā inspektora Valsts amatpersona ziņojumā, viņš skaidri apliecina /pers. A/ pausto, ka uz ielas, tai skaitā blakus atradušies citi transportlīdzekļi, šādā situācijā nav iespējams noteikt, kura transportlīdzekļa kustības ātrumu uztver radars. Par šo faktu Rīgas pilsētas Kurzemes priekšpilsētas tiesas 18.04.2001. spriedumā lietā Nr.C28374300 pamatoti norādīja: “... Tā kā uz radara bijis redzams tikai skaitlis “86” bez citām transportlīdzekli identificējošām, pazīmēm, tiesa uzskata, ka nav pamata apgalvojumam, ka radara rādījums attiecies tieši uz- G.C. automašīnas braukšanas ātrumu. Bez tam tiesas sēdē netika gūti pierādījumi tam, ka minētais radara rādītājs fiksēts tieši laikā, kad garām braukusi G.Č. automašīna.” Arī viņa gadījumā lietā nav nekādu pierādījumu par mērījuma fiksēšanas laiku un t/l, uz kuru mērījums varētu attiekties (to var izdarīt izmantojot policistu rīcībā esošos videoradarus).

Gribu norādīt, ka Policijas darbinieki ar radaru var uzrādīt jebkuru ātrumu jebkuram t/l pat tad, ja tas fiziski nav spējīgs tik ātri pabraukt. 2011.gada 8.jūlijā pasažieru autobusa vadītājam G.R. sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols par autobusa Setra vadīšanu ar ātrumu 117 km/h pie atļautā ātruma 90 km/h (radars lskra-1). Vadītājs policistiem norādījis, ka ar šo autobusu tehniski nav iespējams braukt ātrāk par 100 km/h. Policisti nav piekāpušies, pēc kā G.R. protokolā norādījis, ka tam nepiekrīt. Policisti protokolam sastādīšanas brīdī pievienojuši tradicionālo ziņojumu (par to ir atzīme protokola kopijā, kura izsniegta pārkāpējam), kurā norādīts: „... lai nerastos šaubas ātrums tika atkārtoti pārmērīts, kurš uzrādīja tādu pašu braukšanas ātrumu 117 km stundā “ Interesanti, ka šis ziņojums ir datordrukā, kas automātiski nozīmē to, ka pārkāpuma vietā protokolam pievienotais ar roku rakstītais ziņojums ticis iznīcināts, jo ceļu policijas t/l nav iespējas sagatavot un izdrukāt dokumentus.

Tiesa apmierinājusi autobusa vadītāja pieteikumu un atcēlusi policijas lēmumu. Spriedumā norādīts (12.punkts): „Tiesa, izvērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus, neguva pārliecību, ka G.R. būtu vadījis autobusu ... ar ātrumu 117 kilometri stundā ... .” No šīs lietas nepārprotami redzams, ka radars ir nederīgs mērīšanas līdzeklis, jo ar to var piedēvēt nereālus ātrumus jebkuram, videoierakstu aizstājot ar nepatiesiem policistu ziņojumiem.

Par vairākiem citiem piemēriem, kur ātruma režīma ievērošanas lietās ar spēkā esošiem tiesas spriedumiem konstatēta policistu melīgu ziņojumu sastādīšana, var iepazīties žurnāla Jurista vārds (Nr.45 (692)) 08.11.2011. numura raksta „Vainīguma prezumpcija braukšanas ātruma režīma ievērošanas lietās."

Vēl viens lielisks pierādījums par doplera tipa radaru problēmām ir videoieraksts pie 2013.gada 11 .jūnija protokola Nr.PD973083. Šajā videoierakstā redzams, ka doplera tipa radars divām a/m /TL marka/ uzrāda braukšanas ātrumus 112 un 148 km/h brīdī, kad ir acīmredzams, ka neviena no a/m nebrauc ātrāk par 10 km/h. No videoieraksta nepārprotami izriet tas

pats, kas no iepriekš minētās Iskra lietas autobusa gadījumā - doplera tipa radari fiksē visādus ātrumus, kam nav nekāda sakara ar t/l kustības ātrumu.

Lai arī policijas darbiniekiem attiecībā uz protokoliem nav nekādas officiālas "normas", kas jāizpilda, neformāli viņi atzīst, ka izaugsmes iespējas un priekšniecības "labvēlību" var iegūt ar protokolu daudzumu. Policistu ziņojumi ir tikai policistu subjektīvais viedoklis. Policijai saskaņā ar LAPK 243. pantu ir jāpierāda personas vaina ar objektīviem pierādījumiem. Šajā gadījumā jaunākais inspektors Valsts amatpersona no intensīvas satiksmes izvēlējās vienu transportlīdzekli, kam inkriminēt ātruma pārsniegšanu, lai parādītu "sekmīgu" dienesta pienākumu pildīšanu.

Līdz ar to lūdz uzrādīt pierādījumus izdarītajiem pārkāpumiem. Ja tādu nav, tad lietvedība ir izbeidzama *(lietas 8.-11.lapa)*.

Latvijas APK 289^{12} panta pirmajā daļā norādītos apstākļus, kas viennozīmīgi ir pamatu iestādes lēmuma atcelšanai tiesa nekonstatē.

Tiesa, rakstveida procesā, pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi sūdzības pamatojumu, pārsūdzētā Iestādes lēmuma motivāciju atzīst, ka par VP RRP KPP 2015.gada 9.oktobra lēmums atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidāma.

Tiesa, izvērtējusi VP RRP KPP 2015.gada 9.oktobra lēmuma motivāciju *(lietas 22.-27.lapa)*, secina, ka Iestādes pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar ko izmanto Latvijas APK 289^{13}.panta trešajā daļā noteikto un pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai.

CSN 114.punkts nosaka, ka *apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h.*

CSN 4.punkts nosaka, ka *ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.*

Ceļu satiksmes likuma 43.4. pants nosaka, ka *noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē Valsts policija ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm.*

N o Latvijas Nacionālā metroloģijas centra Elektrisko mērījumu laboratorijas izdotā un apstiprinātā verificēšanas sertifikāta Nr. E0396V14 izriet, ka radars "ISKRA-1" Nr.13262D autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei atzīts par derīgu.

Latvijas APK $149.^{8}$panta astoņpadsmitās daļas sankcija par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 41 km/h stundā līdz 50 km/h ar automobiļiem, kas velk piekabi, kravas automobiļiem, kuru pilna masa pārsniedz 7,5 tonnas, autobusiem un traktoriem, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi "Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 528. ceļa zīmi „Dzīvojamā zona", transportlīdzekļa vadītājam uzliek naudas sodu no 480 *euro* līdz 620 *euro.*

Lietā nav strīda par to, ka sūdzības iesniedzējs vadīja transportlīdzekli /TL marka/valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/ administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC082250 norādītāja laikā un vietā.

Lietā ir strīds par to, vai protokolā norādītais ātrums tika fiksēts tieši sūdzības iesniedzēja vadītajam transportlīdzeklim un vai viņa vaina ir pierādīta.

Iestāde lēmumā ir vērtējusi policijas darbinieka /valsts amatpersona/ ziņojumā norādīto par apstākļiem, kur norādīts, ka 2015.gada 28.jūlijā plkst.09.36, veicot dienesta pienākumus Rīgā Ziepniekkalna ielas posmā no Rīgas pilsētas robežas līdz J.Čakstes gatvei, tika ievērots transportlīdzeklis VW Multivan, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, sakabē ar piekabi RB 1101, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/. Minētais transportlīdzeklis brauca pa otro joslu, acīmredzami pārsniedzot atļauto (50 km/h) braukšanas ātrumu, un apsteidza blakus joslā braucošos transportlīdzekļus. Izmantojot mēraparātu Iskra - 1 Nr.13262D fiksēja dotajam transportlīdzeklim braukšanas ātrumu 96 km/h. Par CSN 114.punkta pārkāpumu minēto transportlīdzekli apturēja. Vadītājam tika paskaidrots apturēšanas iemesls un lūdzis uzrādīt attiecīgos dokumentus. Vadītājam bija vairākas piekabes reģistrācijas apliecības un viņš nezināja, kura no tām ir īstā. Lai to noskaidrotu, viņš izkāpa no transportlīdzekļa, lai apskatītos piekabes reģistrācijas numuru. Kad vadītājs izkāpa no transportlīdzekļa, pamanījis, ka transportlīdzeklis aprīkots ar radardetektoru, kas bija piestiprināts pie loga. To redzot, gribējis to noņemt, taču blakus sēdošais pasažieris to paņēma un noslēpa. Vadītājs arī piesteidzās un sāka pretoties minētās ierīces konfiskācijai. Tika sastādīts protokols par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu. Gan vadītājs, gan pasažieris visu laiku traucēja sastādīt protokolu, provocēja konflikta situācijai, personīgi aizvainoja un atteicās atgriezties transportlīdzeklī. Par draudu izteikšanu policijas darbiniekam, kas pilda savus tiešos dienesta pienākumus pasažieris tika nogādāts policijas iecirknī. Jaunākais inspektors Valsts amatpersona norāda, ka sākotnēji vadītājs savu vainu atzina un vairākkārtīgi lūdza, lai uzraksta mazāku braukšanas ātrumu, kur nav paredzēta transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana. Ņemot vērā saspīlēto situāciju, sākotnēji kļūdījās un protokolā norādīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) $149.^{8}$ panta 18.daļas vietā LAPK $149^{\cdot 8}$ panta 20.daļu, par ko protokolā tika veikti labojumi *(lietas 19. lapa)*.

Tiesa nekonstatē apstākļus, kas norādītu, ka policijas darbiniekam būtu ieinteresētība sagrozīt lietas apstākļus, nolūkā nepamatoti saukt personu pie administratīvās atbildības.

Tiesu praksē ir nostiprinājies, ka „Lai konstatētu, ka policijas darbinieks ir sniedzis nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(Sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā AA 13-05/5 17.1.punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā 666-05/5 15.1 punktu)*.

Tiesas rīcībā šādi pierādījumi nav un sūdzības iesniedzējs uz tādiem nenorāda.

Nav pamatots sūdzības iesniedzēja arguments, ka policijas darbinieka ziņojums nav uzskatāmi par derīgiem pierādījumiem personas vaina konstatēšanai.

Tiesa par pamatotu atzīst iestādes lēmumā norādīto, ka saskaņā ar Latvijas APK 243.[1]pantu par pierādīšanas līdzekļiem, ar kuriem var konstatēt faktus, uz kuru pamata institūcijas nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, kalpo protokols par administratīvo pārkāpumu, personas paskaidrojumi, kuru sauc pie administratīvās atbildības, personu liecības, eksperta atzinums, kompetentās institūcijas atzinums, dokuments, kas satur ziņas par faktiem rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem, lietiskie pierādījumi.

Minētajā pantā ir uzskaitīti pierādīšanas līdzekļi, bet šis uzskaitījums nav izsmeļošs, jo tajā norādīts, ka par pierādīšanas līdzekļiem var būt arī citā veidā nostiprinātas ziņas par faktiem, kas pieļauj policijas darbinieku ziņojumus atzīt par pieļaujamiem pierādījumiem.

SIA „Latvijas Nacionālais metroloģijas centrs" izsniegtais pirmreizējās verificēšanas sertifikāts Nr. E0396V14, kurā norādīts, ka radars "ISKRA-1" Nr.13262D atbilst 2006.gada 5.decembra noteikumu Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm" 6.punkta prasībām. Tiesai nav pamata neticēt radara fiksētajam rādījumam.

Sūdzības iesniedzējs savā sūdzībā faktiski atsaucas uz dažāda veida nolēmumiem, kas skar ceļu satiksmi. Tiesa atzīst, ka citās lietās izdarītie tiesu secinājumi ir attiecināmi uz apstākļiem, kuri izskatīti konkrētajās lietās, un nav atrauti piemērojami citās lietās.

Tiesa piekrīt sūdzības iesniedzēja argumentam, ka nevienam pierādījumam nav iepriekšnoteikta spēka, t.sk. policijas darbinieka ziņojumā norādītiem faktiem. Vienlaikus tiesa nekonstatē un sūdzības iesniedzējs nenorāda uz apstākļiem, kas izslēgtu sūdzības iesniedzēja vainu vai liecinātu, ka policijas darbinieki sniedz nepatiesu liecību (ziņojumu).

Personas vainas pierādīšanas pienākums ir Iestādei un personai nav jāpierāda savs nevainīgums.

Tomēr tiesa bez ievērības neatstāj apstākli, ka sūdzības iesniedzējs savā sūdzībā nenorāda, ka braucis ar ātrumu, kas nepārsniedz konkrētajā vietā noteiktos ierobežojumus, nav norādījis apstākļus kādos vadījis transportlīdzekli un kāds ir bijis viņa faktiskais braukšanas ātrums, t.i. nav minējis apstākļus, kas izslēgtu viņa atbildību (alibi).

Tiesa pievienojas Iestādes secinājumam, ka /pers. A/ ir pārkāpis CSN prasības un tiesas ieskatā viņa vaina ir guvusi pierādījumu.

Saskaņā ar Latvijas APK 32.panta pirmo daļu- *sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.*

Iestādes piemērotais sods atbilst sankcijas apmēram un ir samērīgs, turklāt tas ir pietuvināts gandrīz sankcijas minimālajam apmēram.

Latvijas APK 21.panta piemērošanai tiesa pamatu nesaskata, pie kam, minētā panta otrā daļa aizliedz atzīt pārkāpumu par mazsvarīgu, ja soda apmērs pārsniedz četrdesmit *euro.*

Apkopojusi minēto, tiesa secina, ka VP RRP KPP 2015.gada 9.oktobra lēmums ir likumīgs un pamatots.

Nekādus citus īpašus apstākļus, kas varētu ietekmēt lietas izskatīšanu vai izslēgt personas, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, vainu vai piemērojamo sodu- tiesa nekonstatē.

Pamatojoties uz Latvijas APK 289.[12] panta otrās daļas pirmo punktu, 289.[13] pantu tiesa

n o s p r i e d a :

VP Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka p.i. /valsts amatpersona/ lēmumu (*administratīvo pārkāpumu protokols Nr.PC082250*) atstāt negrozītu, bet **/pers. A/ sūdzību noraidīt.**

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas, sūdzību iesniedzot Rīgas rajona tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams no **2016.gada 2.septembrī.**

Tiesnese